

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' אויף אידיש

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

בהר בחקותי

ב"ב אייר תשפ"ו

ד' ציטן לויט אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצו"ש

הדרה"ג 6:49

מוצש"ק 8:05

ר"ת 8:42

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוה"ש א' 8:20

סוה"ת א' 9:45

סוה"ש ב' 9:08

סוה"ת ב' 10:17

ד' ציטן לויט די זומער זייגער

גליח מס:

קפ"ה

שנה ד'

טיב

המערב

די גרויסקייט פון ותרנות

עס האט דערציילט מורינא ורבינא שליט"א: אין א שמועס וואס איך האב געהאט מיט הרה"ג רבי זונדל קרויזער זצ"ל, האט מיר רבי זונדל געזאגט אז דער שטייגער פון א מענטש איז, אז ווען עס קומט דער צייט אז ער דארף אויסוועלן א ישיבה פאר זיין זון, וויל ער אז זיין זון זאל אנגענומען ווערן אין א באוואוסטע ישיבה וואס איז גוטער נאמען איז באקאנט ווייט און ברייט, און דאס איז צוליב א פשוט'ער טעם - וויבאלד אזא ישיבה האט שוין געזאמלט אסאך ערפארונג וויאזוי צו שענקען פאר די תלמידים די קניני התורה, און צוליב דעם האט עס אסאך שאנסן פאר הצלחה.

אבער לויט מיין מיינונג, האט דער גאון ווייטער געזאגט, זאל מען זיך ענדערש פירן אויף אן אנדער שטייגער, איז בעסער אז מען זאל זיך פירן אנדערש, און אזוי טו איך אויך עצה'ן פאר די מענטשן וואס קומען זיך דורכרעדן מיט מיר אין אזעלכע זאכן, און איך זאג זיי אז לויט מיין מיינונג זאל מען טאקע אויסוועלן א גוטע ישיבה אבער עס איז דווקא בעסער אז עס זאל נישט זיין איינס פון די אויסגערופענע ישיבות, ווייל א טאטע דארף זיין גרייט מוותר צו זיין אויפן גוטן נאמען, ווען פון די אנדערע זייט איז ער מקיים דערמיט א בחינה פון די מצוה פון 'החזקת בו', ווייל דערמיט איז ער מחזק די ראשי הישיבות וואס האבן גענומען אויף זיך דעם עול פון אנפירן די ישיבה, און אויך איז ער גורם דערמיט אז אויך אנדערע מענטשן זאלן באוויליגן צו שיקן זייערע קינדער צו אזעלכע ישיבות.

צומאל מאכט דער מענטש א חשובן פאר זיך, און ער זעט אז אויב ער וועט טון גוטס מיט אנדערע וועט ער דארפן אויפגעבן אויף עפעס פון זיך אליין, און דעריבער קומט אים אויס לויט זיין חשובן אז עס ליגט נישט אויף אים דער פליכט צו זארגן פאר יענעם. אבער אין אמת'ן אריין איז דא א מצוה אין די תורה צו טון גוטס מיט אנדערע אפילו אין אזא פאל, אזוי ווי אונזערע הייליגע חז"ל האבן גע'דרש'נט אויף דאס וואס עס שטייט אין פסוק אין די פרשה פון די וואך 'וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך'. און אזוי איז דער לשון פון די הייליגע חכמינו זכרונם לברכה: מִצְוַת פְּשָׁאָה מוֹכֵר, מִכֵּר לְיִשְׂרָאֵל חֲבֵרָה, תִּלְמוֹד לּוֹמֵר וְכִי תִמְכְּרוּ מִמֶּכֶר, לְעַמִּיתְךָ מִכֵּר, וּמִצְוַת שְׂאֵם בְּאֵת לִקְנוֹת קֶנֶה מִיִּשְׂרָאֵל חֲבֵרָה, תִּלְמוֹד לּוֹמֵר או קנה מיד עמיתך. זעען מיר פון דעם אז עס איז דא א ספעציעלע מצוה אין די תורה, אז מען זאל קויפן דווקא ביי א איד, און מען זאל נישט זוכן צו פארדינען עטליכע פרוטות, דורכן קויפן די זאך פון א גוי. און זע שו"ת מנחת יצחק (חלק ג' סימן קכ"ט), אז עס קען זיין אז אפילו אויב מען קען עס קויפן פאר ביליגער ביי די גוים, פונדעסטוועגן איז מעגליך אז מען דארף אויסגעבן מער געלט, כדי עס צו קויפן ביים איד. [אויב עס רעדט זיך נישט פון א בארייטער סומע, וואס דעמאלטס איז עס אנדערש].

און ווען א מענטש איז טאקע מוותר פון זיך אליין פאר יענעם'ס וועגן, איז ער זוכה אין דעם זכות צו אריכות ימים, אזוי ווי מיר געפינען אז אונזערע הייליגע חז"ל דערציילן אז די תלמידים פון רבי נחוניא בן הקנה האבן געפרעגט זייער רבי: מיט וואס האסטו זוכה געווען צו א לאנג לעבן? און איינס פון די זאכן וואס ער האט געזאגט צו זיי איז: 'תָּתַרְן בְּמִמוּנֵי הַיִּיתִי'. זעען מיר דערפון אז דאס איז איינס פון די זאכן וואס איז מסוגל צו אריכות ימים. (עפ"י טיב התורה - בהר)

טיב

הפרשה

די ווערד פון א איד אין יעדן מצב

איש כי יפליא נדר בערכך נפשות לה'

אין די וואכעדיגע פרשה לערנען מיר איבער דאס גוטס וואס ווארט אפ פאר'ן איד וואס גייט אין די וועגן פון הקב"ה, און אויך די ביטערע תוכחה וואס קומט פאר א איד, וועלכער גייט נישט אין די וועגן פון הקב"ה.

די פרשה ענדיגט זיך מיט די פרשה פון 'ערכיך' וואס געשעט ווען א מענטש וויל געבן צדקה פאר הקב"ה לויט זיין ווערד.

די תורה"ק באשטימט אז ווען א איד זאגט 'ערכי עלי' איז דא א פרייז וואס מ'דארף געבן לויט וויפיל די תורה"ק באשטימט אז מ'דארף געבן.

לערנענדיג די פרשה ווערט שווער א שאלה. אויבנאויף פארשטייט מען שווערליך ווי אזוי קען זיין אזא זאך אז ווען א איד זאגט 'ערכי עלי' זאל יעדער איד דארפן צאלן אן אייניגע פרייז. מיר ווייסן דאך אז יעדער איד איז חשוב, אבער עס איז דא אידן וואס זענען חשוב'ער ווי אנדערע, ווי א תלמיד חכם, א גדול הדור, ווי אזוי קען די תורה באשטימען אן אייניגע פרייז פאר יעדן איינעם.

עס קען זיין אז די תורה"ק וויל דא אויסלערנען דעם איד אז טראץ וואס בחיצוניות זעט זיך אויס אז עס איז דא שייכטן און דרגות ביי דעם איד, אז איינער איז חשוב'ער ווי די אנדערע, אבער דאך איז יעדער איד חשוב ביי הקב"ה, אפגעזען פון זיין דרגה אין עבודת ה'.

די זעלבע געדאנק טרעפט מען אויך אין די הלכה. אין שלחן ערוך [חו"מ סימן תכ"ה סעיף ב'] ווערט גע'פסק'נט להלכה אז אין דוחים נפש מפני נפש - ווייל טראץ וואס יעדער איד זעט אויס אנדערש, איז אבער יעדער איד ווערד און חשוב כלפי מעלה, אזוי לאנג ווי ער האט אין זיך א אידישע נשמה.

די הלכה איז גילטיג סיי ביי אידן וואס זענען שומרי תורה ומצוות, און אויך ביי אידן וואס זענען ליידער נישט זוכה צו גיין אויפ'ן ערליכן וועג, ווייל א איד בלייבט אייביג

מען קען הערן שמועס'ן און דרשות

פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נומער

אידיש: 073-2951321 לשה"ק: 073-2951320

טיב

הודעות

ד' ציטן לויט די זומער זייגער | פ'ק"ו. ע. ס'ה'שנ"א

א איד און זיין קשר צו הקב"ה און צו די תורה בלייבט אייביג באפעסטיגט און רירט זיך נישט פון איר ארט.

מען דערציילט אז דער ווילנער גאון זי"ע איז אמאל געגאנגען אין גאס שבת צופרי צום דאווענען. אזוי גייענדיג האט ער זיך באגעגענט מיט א איד, א מומר, וועלכער פאררייכערט א ציגארעטל. דער גאון האט זיך אפגעשטעלט צו דעם איד און זיך אנגערופן צו אים אז ער זאל וויסן אז אויבן אין הימל וועט מען אים מעניש זיין אויף דעם, אבער מ'וועט אים דן זיין נישט נאר אויף די ציגארעטל וואס ער רייכערט, נאר מ'וועט אויך פאדערן פון אים די עבירה פון 'ביטול תורה' אז ער זיך מבטל פון תורה.

ווען דער מומר האט געהערט אז דער גאון רעדט צו אים וועגן ביטול תורה, האט ער אויסגעשאסן אין א הילכיגער געלעכטער.

"רבי, איר רעדט צו מיר וועגן ביטול תורה, איך האלט שוין אסאך ווייטער, איך האב עובר געווען אויף די חמורות שבחמורות, איך האב עובר געווען אויף חילול שבת, איך האב געגעסן חמץ בפסח, טריפות".

דער גאון האט זיך נישט געקיימערט אויף זיינע ווערטער. ער האט אים דערביי איבערגעזאגט די באקאנטע דיוק אויף די משנה אין מסכת אבות [פרק ג' משנה א'] ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון, אז לכאורה איז שווער וואס איז דער דאפעלטער לשון 'דין וחשבון', נאר דאס איז וויבאלד למעלה איז מען אויך דן דער מענטש אויף די מעשה, אבער אין די זעלבע צייט פאדערט מען פון דעם מענטש אויך א חשבון אויף די צייט וואס ער האט עובר געווען די עבירה.

מיט דעם האט דער גאון געוואלט געבן אנצוהערן פאר דעם מומר אז ער זאל זיך נישט איינערדן אז מען קען זיך אפרייסן פון די תורה און פון הקב"ה. נאר א איד בלייבט אייביג געבינדן צו הקב"ה, און אויך ווען ער איז עובר די ערגסטע עבירות איז ער נאך געבינדן צו הקב"ה און צו די תורה און מען איז אים דן אויף די קלענסטע זאכן.

די ווערטער פון דעם גאון איז אריין אין אים, הערנדיג אז מ'גייט אים דן זיין אויך אויף אזעלכע קלייניגקייטן, אז ער איז נאך שייך צו עבודת ה', האט ער זיך צוריקגעכאפט און איז געווארן א בעל תשובה.

אן ענדליכע געדאנק צו דעם זאגט מען נאך פון דער הייליגער חוזה פון לובלין זי"ע. דער הייליגער חוזה האט געטייטשט דער פסוק 'ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם', אז די תורה הק' נוצט דער לשון 'תתרו' וואס איז מלשון מתיר זיין - אויפבינדן - אז די תורה"ק בעט זיך ביי דעם איד אז אויך נאך דעם וואס ער איז נאכגעגאנגען די 'לב' און די 'עין' זאל ער נישט אויפבינדן די קשר, נאר בלייבן געבינדן מיט די תורה"ק און זיך צוריקקערן, ווייל א איד בלייבט אייביג מקושר צו הקב"ה און צו די הייליגע תורה.

די גמרא אין חולין [דף פ"ה ע"א] ברענגט אראפ שיטת רבי מאיר, אז אויך ווען א איד שעכט א קרבן צו עבודה זרה איז ער מחוייב מיט די מצוה פון כיסוי הדם.

עס הערט זיך מאדנע. ער שעכט דאך צו די עבודה זרה, ער איז אינגאנצן פארפארן, אבער דאך לאזט די תורה"ק נישט נאך אויף דעם איד און פאדערט פון אים כיסוי הדם, ווייל א איד בלייבט אייביג געבינדן צו די תורה"ק.

דער געדאנק דארף מען ארייננעמען אין זיך און ארויסנעמען א חיזוק פון איר אז אויך אין די שוואכסטע מינוטן איז מען געבינדן צו הקב"ה און מען קען זיך אייביג צוריקקערן - ווייל א איד בלייבט אייביג געקניפט און געבינדן צו די תורה און איז אייביג חשוב ביים רבוש"ע.

זאל הקב"ה געבן אז מ'זאל זוכה זיין צו לעבן מיט דער געפיל און בלייבן אייביג אנגעבינדן אין הקב"ה און אין די תורה הק'.

טיב השגחה

מעשיות אויף השגחה פרטית געשריבן דורך ליינערס

א פרישע מנין אונטערדוועגנס

שוין עטליכע יאר אין א ציה וואס איך ציה חיונה פון זיין א דעליווערי מענטש. מיין דעליווערי איז נישט אין שטיבער, נאר פון פעקלעך. גוטע אידן וואס געבן צוטרוי אין מיר געטרויען מיר מיט'ן אפשיקן וויכטיגע פעקלעך פון ארט צו ארט, צומאל אויך פון שטאט צו שטאט.

ברוך ה' אז איך זעה א ברכה אין מיין ארבעט, עס ברענגט אריין א שיינע און א בכבוד'דיגע געהאלט.

אגאנץ יאר איז דא ארבעט אין די פעלד. ווי אין יעדע אנדערע ליניע האט עס אירע שטערקערע סעזאנען און אירע שוואכערע סעזאנען. איינס פון די אנגעשטרענגסטע צייטן אין יאר איז די ערב פסח סעזאן.

אין אזא צייט וועלן אסאך אידן זוכן צו שיקן פאר אנדערע אידן געפעק פון איין שטאט צו די אנדערע. דער שיקט מצות, דער שיקט מתנות, עס טוט זיך א געשיקעריי פון איין שטאט צו די אנדערע.

עס איז געווען אין יענע טעג ווען איך האב זיך געטראפן זיצן אויף די שאסייען פון איין שטאט צו די אנדערע, ריכטנדיג מיינע טריט קיין ירושלים עיה"ק.

איך האב נאך געהאלטן פאר מנחה, מיין חשבון איז געווען אז איך וועל דאווענען מנחה אין ירושלים עיה"ק. מיט א רואיגע געוויסן האב איך זיך ארויסגעלאזט אויף מיין רייזע. די וועגן זענען געווען זייער אנגעלייגט, די פארקער האט זיך פארשלעפט, איך האב זיך געטראפן זיצן אויפ'ן שאסיי, אן קיין מעגליכקייט צו דערגרייכן ירושלים עיה"ק איידער די שקיעה.

אלץ איינער פון די תלמידים פון מורינו שליט"א, וועלכער רעדט כסדר איבער די חשיבות פון דאווענען מיט מנין און אלץ איינער וואס האט זעלטן פארפעלט א תפילה בציבור, בין איך געווען אין א שטארקע פארלעגענהייט.

איך האב נישט געוואוסט וואס זאל כ'טון, צי זאל איך ווארטן אביסל, אפשר וועט אונטערקומען א מנין אדער זאל איך זיך אפשטעלן אונטערוועגענס און דאווענען מנחה בציבור.

דער זיגער האט זיך גערוקט, זעענדיג א גוטער ארט צו דאווענען מנחה, האב איך זיך אפגעשטעלט און איך האב זיך געגרייט צו דאווענען מנחה. איך האב שוין געוואלט אנהייבן דאווענען מנחה, אבער דאן האב איך זיך בארעכענט אז איך האב נאך צייט, איך וועל ווייטער פארן, אפשר וועל איך טרעפן א מנין.

נאכ'ן בעטן א תפילה קצרה מעומקא דליבא פאר הקב"ה ער זאל מיר מזמין זיין א מנין, האב איך זיך צוריק אריינגעזעצט אין די קאר און ממשיך געווען מיט די נסיעה. איך בין ווייטער געפארן א שטיק וועג און מיטאמאל האט זיך אנטפלעקט פאר מיר א הערליכע מחזה. אין די זייט פון די שאסיי זענען געשטאנען צענדליגע חסידים און געטאנצן הילכג.

"זיכער וועט דא זיין א מנין מנחה", האב איך געטראכט צו זיך.

איך האב אפגעשטעלט די קאר און ארויס פון איר, ווי נאר כ'בין ארויס, האב איך געהערט ווי מ'רופט אויס 'מנחה', 'מנחה', און מ'שטעלט זיך דאווענען.

אויפ'ן ארט איז געווען וואסער זיך צו וואשן די הענט כדת וכדין, און איך האב זיך מיטגעשטעלט מיט זיי אריינכאפנדיג א מנחה מיט א מנין.

די אידן זענען געווען דארט מיט א רבי צו שעפן מים שלנו און נאכ'ן שעפן זענען זיי ארויס אין א פייערדיגער ריקוד. איך האב געדאנקט הקב"ה אז ער האט מיר מזמין געווען א מנין.

עס איז געווען ביי מיר קלאר אז פון הימל האט מען צוגעפירט איך זאל דא טרעפן א מעמד שאיבת מים שלנו, אז איך זאל האבן א מנין, און נישט דארפן פארפעלן מנין בציבור.

(צווייטער און דריטער אקט: ח.מ.ה.)

טאג פון 'ל"ג בעומר', און אט זעט דער זון ווי זיין טאטע גרייט זיך בסילודין צו די גרויסע נסיעה קיין מירון יצ"ו.

'דאס איז דווקא נישט קיין שלעכטע געדאנק...' - האט אויפגעבליצט א מחשבה'לע אינעם בחור'ס קאפ, סיי-ווי וועט דער טאג אריבערגיין 'טרופן'... דער ליידגייט און טרונקנייט וואס האט אים שטענדיג נאכגעיאגט, האט אים היינט וויי געטון פילפאכטיג. ווען פון איין זייט זעט ער גוטע אידן, יראים ושלמים, פול מיט שמחה און חיות דקדושה, איילן זיך צו די 'נסיעה' קיין מירון, מיט א הארץ אנגעפולט מיט הייליגע השתוקקות. און פון די אנדערע זייט, דער גאס וואס איז פוסט און ליידג, און עס האט כמעט גארנישט וואס צו פאָרשלאָגן אין אזא 'געווענליכער' טאג...

איז ער גלייך געגאנגען צו זיין גוטהארציגער טאטע, און אים געבעטן אז ער וויל מיטפארן מיט אים, ערקלערנדיג אז דא אינדערהיים איז צי לאנגווייליג, און אזוי וועט ער כאטש קענען פארן אויף א שיינע נסיעה, און דארט אין מירון וועט אוואידא זיין מער אינטערעסאנט [עקשן...].

דער טאטע האט גערן מסכים געווען. זיין הארץ איז פול געווארן מיט שמחה, נאר פון טראכטן אז ער וועט זוכה זיין צו זיין מיט זיין באליבטן זון אינאיינעם פאר א נסיעה פון עטליכע שעה, אנדערס וואס ער זאל 'אוועקשפרינגען' יעדער שטיק צייט, און אוועקגעגאנגען צו אלע ערליי ערטער...

און אזוי האבן זיך דער טאטע און דער זון ארויסגעלאזט אויפן לאנגן וועג קיין מירון, און זיך באקוועם געמאכט אויף זייערע פלעצער אינעם באקוועמען אויטאבוס. פון זייערע פעקלעך האבן זיי ארויסגענומען א טעימה, פון די געשמאקע מאכלים וואס די מאמע האט הארציג אנגעגרייט פאר זיי, אזוי ווי עס פאסט פאר א אידישע מאמע, פול מיט ווארימע תפילות, און הייסע באהאלטענע טרערן צום טאטן אין הימל!

דאס זיצן צוזאמען אויף די נסיעה איז געווען זייער אנגענעם פאר זיי ביידע, דער טאטע איז געווען קלוג און פארשטענדליך און האט נישט גערעדט אפילו א האלבע ווארט איבער 'השקפה' און 'דער תכלית' אין לעבן... זיי האבן געשמאק פארברענגט און געשמועסט איבערן שיינקייט פון ארץ ישראל, און באטראכט די שיינע ערטער וואס זיי האבן געזען אויפן וועג... זיי האבן אפילו נישט געפילט ווי די צייט לויפט, פון ווען זיי האבן זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג, און אט זענען זיי שוין אנגעקומען נאנט צו זייער ציל, ווען יעדער איינער פון זיי האט געהאט גאנץ אנדערע פלענער איבער וואס צו טון זייענדיג אויפן הייליגן 'בארג', וואס מען האט עס שוין געקענט זען פון די פענסטער פונעם אויטאבוס... - זייערע פלענער זענען געווען קעגנווייטיג, פֿרֿחֿק מִזִּרְחָ מִמַּעֲרָב!

אנקומענדיג בשלום, האבן זיך אלע ריזונדע געאיילט אראפצוגיין פונעם אויטאבוס, אויך דער טאטע מיטן זון זענען רואיג אראפגעגאנגען, און זיך אביסל אויסגעצויגן זייערע ביינער פונעם לאנגן וועג. פון דארט האט זי זיך געשיידט, יעדער איינער אין זיין ריכטונג, צום 'תכלית' פון זיין נסיעה.

דער חשוב'ער טאטע האט זיך צוגעאיילט און זיך גע'טובל'ט אינעם הייליגן מקוה ביים הייליגן ציון, איידער ער גייט אריין צום הייליגן ארט. - און דער זון פון זיין זייט האט זיך געפריידט מיטצוהאלטן

אזר מפֿלא רום מעֿלה

שטייענדיג נאכן גרויסן טאג ל"ג בעומר - ווען פילע אידן גיסן זיך נאך אויס דאס הארץ ביים ציון המצוינות פונעם הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי, לאמיר אראפלייגן פאר איין אייניגע בריליאנטענע טראפנס פון די אוצרות פון מורינו ורבינו שליט"א אין די געבענטשטע תורה פון רשב"י, און איבער די וואונדערליכע סגולה פון אט די געהויבענע צייט. רחמנא אידכר לן זכותא דבר יוחאי!

- און מיט דעם האט דער יונגער בחור געמיינט און זיך איינגערעדט, אז אריבערגענדיג אויף די אנדערע זייט, איז ער שוין באפרייט פונעם ערשטן זייט... און פון יעצט קען ער שוין טון וואס ער וויל נאר... רחמנא לישזבן.

עס איז אוממעגליך צו שילדערן די שרעקליכע צער און טרויער וואס האט אנגעפילט די חשוב'ע שטוב, וואס איז אלעמאל געווען א פראכטפולע אידישע שטוב לשם ולתפארת, א "בית שמגדלים בו תורה ותפלה". די בני המשפחה זענען ארומגעגאנגען טרויעריג, ווען א שווערע און דערשטיקנדע וואלקן פולט אן דאס הויז. - און ווער רעדט נאך פון די שרעקליכע צער פון דער טאטע און די מאמע, וואס זייער הארץ און זעל איז צושפאלטן געווארן אויף פיזלעך. אינעווייניג אין הארץ זענען זיי געווען בבחינת 'הלוך ילך וקבֿה', באהאלטענערהייט האבן זיי געוויינט טאג און נאכט, טראצדעם וואס פונדרישן האבן זיי פראבירט מיט אלע כוחות עס צו באהאלטן, כאילו אלעס גייט אן ווי געווענדליך...

דער חשוב'ער טאטע פונעם בחור האט זיך אסאך דורכגערעדט מיט מיר וועגן זיין זון, און האט זיך נאכאנאנד באקלאגט דערויף אז ער טרעפט נישט קיין שום לעזונג און וועג ארויס פונעם שווערן פלאנטער. ווייל וועלכע וועגער פראבירט נאר רעדן מיט זיין זון, מיט גוטן אדער מיט ביידן, גייט עס אים נישט... דער בחור האט זיך שוין צוגעוואוינט און 'איינגעלעבט' אינעם גייסט פון די פרייע גאס, און זיך 'אנגעפֿיפֿן' אויף אלע 'אמאליגע זאכן' (זאל השי"ת אפהיטן פון צו טראכטן אזוי). ער האט געהאלטן אין איין טענה'ן אז עס מוז זיין א פולשטענדיגער פרייהייט פון רעליגיע [חופש דת!]. און אז ער איז קעגן יעדע אויגערופענע 'כפייה דתית'! - מיט זיין פאלשן שטאלץ איז ער זיך געגאנגען זיין וועג, און מיט זיין שארפן קאפ און געבענטשטע כשרונות האט ער אויסגעטראכט בערג פון 'תירוצים' אויף אלע זיינע פירונגען, אזוי ווי א ריזיגער טורעם וואס איז געבויט אויף לופט... פול מיט תהו ובהו...

זיין חשוב'ער טאטע, זיין זיידע און אויך זיין רבי, זענען אלע דורכגעפאלן מיט זייערע פראבעס! גארנישט האט געהאלפן! ממש געפילט ווי מען טאפט א וואנט!

זְהִי הַיּוֹם, עַם
ד ע ר
איז געקומען
לעכטיגער

אינעם הייליגן ספר בית אהרן (שלהי ל"ג בעומר, דף קז. טו"ב) ווערט געברענגט בזה הלשון: כתיב (איוב יט, כו) מִ'בִּשְׁרִי' אֶחָה אֶלֶק. - ראשי תבות: מ'תורת ר'בי ש'מעון ב'ן יוחאי.

און מען זעט אז די כוונה פון זיינע הייליגע ווערטער איז, אזוי ווי ער געבט דארט צו פארשטיין אין אנהייב פון זיינע ווערטער אויף ל"ג בעומר (קז. טור א' אינמיטן זיינע ווערטער), וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: שְׁהַצִּדִּיקִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם מְזַכִּינִי אֶת יִשְׂרָאֵל, וְרִשְׁבִּי מְזַכֵּךְ גּוֹפֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם. - אַיִתָּא בְּמִדְרָשׁ (ב"ר עט, ו) עַל רִשְׁבִּי וְבָנוּ, שְׁהָעֵלָה גּוֹפֵם 'תְּלוּדָה'. הֵינּוּ, שְׁנֵדִיכָךְ גּוֹפֵם כָּל כֶּךָ, עַד שְׁהָעֵלָה עַם גּוֹפֵם כָּל הַטְּמְנוּתוֹ, שְׁתַּרְתָּהּ הַהִזְדַּכְכוּת שֶׁלָּהֶם בְּלֹא שׁוּם מִסָּךְ הַמְבַדִּיל וְכו'.

און דורכדעם פארשטייט מען שוין גוט דעם אויספיר פון זיינע הייליגע ווערטער אויף ל"ג בעומר מֵעֵין די ווערטער מיט וואס ער האט אנגעהויבן, און דעריבער 'מִבְּשָׁרִי' אֶחָה אֶלֶק, וויבאלד מ'תורת ר'בי ש'מעון ב'ן יוחאי, איז דער גוף און קערפער פון אידישע קינדער נודרך געווארן אויף אייביג. און פון דער עצה בְּשָׁרִי פון ווערט כביכול געזען אֶלֶק. ווייל דורכדעם וואס זיי האבן אויסגעלייטערט זייער גוף און נפש מיטן צער פון די מערה, איז געווען געווארן אֶלֶקוֹתוֹ יְתַבָּרְךָ און עס האט געשיינט פונעם עָצֶם הַגּוֹף הַקָּדוֹשׁ וְהַיְבָאֵלד וזייער הִזְדַּכְכוּת האט זיך באוויזן מיט אן אזר מפֿלא רום מעֿלה, אן קיין שום מסך המבדיל. און מען זאל גוט מדייק זיין אין די ווערטער פון די הייליגע צדיקים און שרפי מעֿלה.

לאמיר דא דערציילן א פארבטיגע מעשה, וואס איך האב אליין מיטגעהאלטן פון דער נאנט.

א חשוב'ע משפחה מיוחסת אין כלל ישראל, איז זייער הויז ליידער אנגעפולט געווארן מיט א צרה גדולה רח"ל. ווען איינער פון זייערע בעסטע קינדער, איז ליידער אריינגעפאלן אין שאל תחתית, און פארלאזט מערכות אֶלֶקים חיים, און האט זיך ליידער אויסגעקליבן בורות נִשְׁבָּרִים נִדְבָאִים. - וואס פון איין זייט זענען פול מיט תַּאֲוֹת הַגּוֹף און קערפערליכע הנאות. אבער פון די אנדערע זייט זענען זיי לעבעריג און אמת'ע ליכטיגקייט פאר די טראג אינהאלט און אמת'ע ליכטיגקייט פאר די נִשְׁמָה הַטְּהוֹרָה, נישט געבנדיג חיות פארן חלק אֶלֶקי מִמַּעַל. און עס איז פול מיט שווערע קליפות און טומאות, און אלע אנדערע מִרְעֵין בִּישׁוּן.

דאס איז נישט געשען אין איין טאג, ווי פארשטענדליך... נאר נאך א לענגערע צייט פון שווערע אמפערען צווישן דעם יצר הטוב און דער יצר הרע, דאס איז געווען א לענגערע צייט פון שפרינגען און היפערן צווישן ביידע וועלטן, איינמאל איז ער געווען טיף אונטן, און איינמאל הויך אויבן... "איין טאג א מלאך, איין טאג א גלח". - ביז איין טאג האט זיין יצר אים אנגעצינדן מיט א געוואלדיגע חוצפה, און ער האט באשלאסן אוועקציווארפן מיט צארן דעם הייליגן קאפאל און די הייליגע ציצית, און אויך אפשניידן די הייליגע פיאות!

דאס איז געווען נאכדעם וואס ער איז שוין אינגאנצן פארצווייפלט געווארן פון די שווערע מלחמה, און ער האט געפילט אז ער איז מער נישט אימזשטאנד צו שטיין אין די צווייפלונגען פון אט די שווערע מלחמה, וואס האט געבושעוועט מיטן גאנצן קראפט צווישן דער יצר הטוב און דער יצר הרע.

און פלוצלונג, אזוי אינמיטן וועג, האט דער זון זיך פלוצלונג געוואנדן צו זיין טאטע, און אזוי האט ער גענומען רעדן צו אים מיט פשוט: דער אמת איז, אז עס איז גארנישט דא אין דעם... עס איז סתם אן אויפגעבלאזענע באַלאָן... גלאנציג און גרויסארטיג מיט שיינענדע און בליטשענדיגע קאלירן... אבער ווען כאפט א בליק אריין אינעווייניג, זעט מען אז עס איז גארנישט מיט נישט!

וועגן וואס רעדסטו? - וואונדערט זיך דער טאטע, וועלכער האט נישט פארשטאנען אפילו א האלבע ווארט, פון די אלע מאדנע זאצן.

נו! פשוט! - ענטפערט דער זון נאטורליך - די אלע הַבָּלִים פונעם גרויסן פוסטן 'וועלט' וואס איך בין געצויגן געווארן נאכדעם שוין אזוי לאנג! עס איז גארנישט דא אין דעם! - דא האב איך תמימות'דיג געטראכט אז צווישן אלע 'אטראקציעס' וואס זענען דא אויפן מירונ'ער בארג, וועל איך טרעפן באפרידיגונג, הנאה און שמחה... אבער... לא מִיִּנְיָה וְלֹא מִקְצָתָהּ!... סתם זיך דרייען אהין און אהער אונטער דעם גלייכער זון. - און דווקא די מענטשן וואס קומען אראפ פון די מערה מיט פארטרערטע אויגן, פארשוויצט מיט מצוה'דיגע שווייס פון די פייערדיגע טעגן - זיי זענען מיר אויס אסאך מער גליקליך מיט זייער לעבן, און דער פנימיות'דיגער תוכן פולט אן זייער לעבן מיט די תּוֹרַת אֱלֹקִים הַיּוֹם! דער טאטע האט נישט געקענט גלייבן די ווערטער וואס ער האט געהערט. זיין הארץ איז צוטרילסט געווארן פון גרויס באגייסטערונג, הערנדיג ווי זיין זון נעמט צוזאם בפשטות די 'מסקנא' מיט וואס ער איז ארויסגעקומען נאך אט די הייליגע נסיעה: דאס איז עס, עַד כָּאֵן! איך גיי שוין מער נישט צוריק 'אהין', זאל זיין וואס זאל זיין! דעריבער בעט איך דיר, צי דו קענסט 'מסדר' זיין פאר מיר א פלאץ צוריקצוגיין אין ישיבה!!!

מיט געוואלדיגע שמחה שָׁאֵן לְשֶׁר, איבער דער געוואלדיגער מופת וואס השי"ת האט געמאכט מיטן כח פונעם צדיק אינעם הארץ פונעם קינד, זענען זיי ביידע געקומען צו מיר אויפצומארגנס, און האבן דערציילט די גאנצע געשעעניש. - און ווירקליך, בסייעתא דשמיא, איז דער בחור געווארן מסודר אין א גוטע ישיבה, און איז געווארן א פולשטענדיגער בעל תשובה, א גדול בתורה און א גדול ביראת שמים טהורה, לאורך ימים ושנים, אמן.

"קולו זמר עיניו, והקרית את הקוצים, והציל הקלוצים - אַדְוָנָנוּ בְּרִי יִהְיֶה!"

הסדרה המיוחדת שתוכלו כנס'
ליכנס לכל מועד באוריא עילאה
ובתענוג רוחני לחוש את אור המועד

מבאר ומפרש
דברי הרב והרש"ש
בשפת בירורה
המביא הלכות בו
להבנה בירורה
ורצויה בטיב הכונה

הערות ודקדוקים
קושיות ותירוצים
בדברי הרב והרש"ש

טראה מקומות
על דברי הרב והרש"ש
וסקירות על הבאור

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
החפץ ראשית מרכז הספרים בחנות הרב יצחק פיירסון 03-6494414

כל"ג שבוע
נאור ונחמלה בתורת רש"י
תורתו מגן לנו...

חג הפסח

ספירת העומר

חג השבועות

בין המצרים

ראש השנה

עשירית ויוה"כ

חג הסוכות

חנוכה

שופטים

פורים

שבת - ד' חלקים

דעם גאנצן טומל ארום דעם בארג, און אזוי איז ער געלאפן פון איין פלאץ צום אנדערן, נישט וועלנדיג 'דערלייגן' אדער 'פארפאסן' קיין שום אינטערעסאנטע זאך...

דערווייל איז דער טאטע ארויסגעקומען פון דער מקוה, נאכן זיך הייליגן בקדושה וטהרה, און זיך אפגעשאקלט פונעם וואָכעדיגקייט. זיינע געדאנקען האבן זיך געוואלט מדבק זיין אינעם הייליגקייט פון רבי שמעון בן יוחאי, אינדערציט וואס זיין הארץ איז געווען צושמעטערט פון אינעווייניג, ער איז געווארן אנגעפילט מיט געוואלדיגע חיוזק דורך תפילה! מיטן שטארקן אינערליכן כח וואס דוד המלך עליו השלום גיסט אריין אין אונז אינעם ספר תהלים (כו, יד): "קוֹה אֶל ה', חֶזֶק וַיֵּאֱמָן לִבִּי, וְקוֹה אֶל ה'" (זע ברכות לב).

דאס אריינגיין אין דעם גרויסן טאג צום הייליגן תנא, רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, איז גארנישט געווען קיין גרינגע אונטערנעמונג, ווען די שטופערייען האבן זיך געשטארקט פון אלע זייטן. ער האט זיך אבער גערן געלאזט שטופן צורישן אלע לעכטיגע אידן וואס האבן זיך געשטופט מיט ברומענדע הערצער וועלנדיג אנקומען אַל הַקֹּדֶשׁ פִּנְיָמָה.

און פלוצלונג האט ער זיך געטראפן אינעווייניג אינעם הייליגן מערה, וואס איז פול געפאקט מיט אידישע קינדער, וואס זענען אלע ארומגענומען מיט ליבשאפט פון השי"ת און פון זיין געטרייער קנעכט דער מרא דאתרא. יעדער איינער איז אריינגעקומען מיט זיין 'געצייג', דער מיט א סידור און אן אנדערער מיט א תהלים, און א דריטער מיטן זוהר הקדוש, און אזוי ווייטער... אזוי שטופנדיג זיך אינעם געפערליכן געדענג, נאך איידער ער האט געקענט ארויסשלעפן פון זיין קעשענע דער תהלים וואס ער האט צוגעגרייט פון פאראויס. און אט האבן זיינע אויגן אויפגעכאפט אויפן וואנט פונעם הייליגן ציון, א גרויסן טאוול און דערויף די 'תפלת השל"ה הקדוש' פאר די הצלחה פון די קינדער, מיט קלארע און לעכטיגע אותיות.

ווי נאר ער האט געזען דעם קעפל פון דעם טאוול: "תפילת אבות על בנים!" איז זיין הארץ גלייך געווארן צוגאנגען אין אים, און ער האט גענומען זאגן די תפילה פונעם טאוול, ווארט ביי ווארט, אזוי ווי מען ציילט געלט. זיינע געפילן האבן גענומען שטראמען און זיך ארויסגעגעבן מיט א פלייץ טרערן, וואס מיטן מענטשליכן וואג איז נישט מעגליך אפצושאצן אפילו איין טרער פון די אלע טרערן!!! - ער האט פארגעסן פון אלעס וואס איז געווען ארום אים, און אלע זיינע רמ"ח איברים און שט"ה גידים זענען געווען דבוק

די ספעציעלע טעלעפאן ליניע צו באשטעלן די ספרים פון 'מכון טיב'

פון הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 קלינגט אריין באשטעלט דעליווערי פריי פון אפצאל - ביז צו אייער שטוב

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף ליכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email: Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173